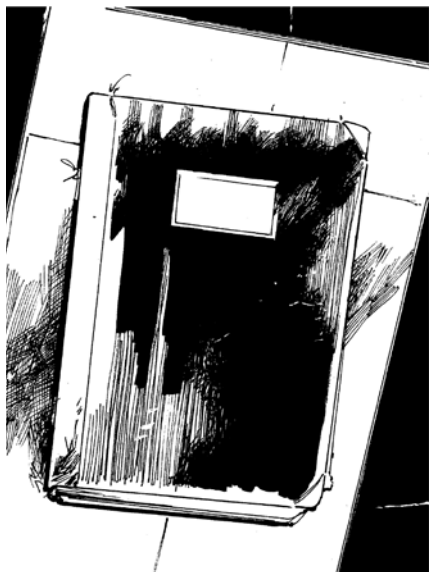

„Podívej, mladej. My jsme tam byli od toho, aby nikdo neprošel. Střežili jsme hranici celého východního bloku. Za každé úspěšné proryv nám hrozily postihy. Přišli jsme třeba o dovolenku, někdo mohl být degradován, byly i finanční postihy. Je jenom přirozený, že jsme se snažili, aby nikdo neprošel.“

„Dobře,“ připustil děda, „ale zabít někoho jen proto, že chce přejít z jednoho státu do druhého, to je trochu moc, ne?“

„Jako byste nevěděl, jak to bylo. Taková byla tenkrát doba. Navíc byly oběti na životech i v našich řadách. Ve skutečnosti za celý ty roky padlo na čáře dvakrát víc pohraničnicků než narušitelů.“

Čím dýl jsme byli v domě pana Kalvody, tím víc mi bylo nevolno. Buď to bylo vzduchem, kterej tam byl, anebo řečma, který pan domácí vedl. Mechanicky jsem zalovil v hromadě fotografií na dně krabice a vytáhl malej černej sešit. Rozevřel jsem ho a zjistil, že se jedná o nějakej deník. Rozhovor mezi dědečkem a panem Kalvodou zatím pokračoval v čím dál hlasitější kadenci.

„Jak se tvářili pozůstalí, když jste jim vraceli těla potrhaný od psů?“

„Většinou nijak.“

„Jak to?“

„Těla narušitelů se pohřbívala tajně do neoznačených hrobů.“

„Proč?“

„Takovej byl rozkaz. Příbuzní narušitelů se neměli dozvědět, jestli se jim útěk zdařil, nebo ne. Záměrně byli ponechávaný v nejistotě.“

Mlčky jsme se na sebe s dědou podívali. Co se na to dalo říct?

Náhle do kuchyně vběhl Kalvodův vlčák a položil svému pánovi hlavu do klína.

„Šariku! No tak, no tak. Však oni už půjdou, jen klid.“

Muž drbal psa za ušima a starostlivě si prohlížel jeho pravý oko. „Pořád mu to hnisá, nevim si s tím rady.“

„Vlastně jsme se vás chtěli zeptat na jeden konkrétní útěk nebo jak vy říkáte proryv,“ pokračoval po chvíli děda. „Odehrál se tady u Slavonic začátkem července devatenáct set sedmdesát tři. Vzpomenete si na ten případ?“

Pan Kalvoda se zamyslel, přičemž nepřestal s drbáním psa.

„Červenec sedmdesát tři říkáte? Tak to vám bohužel nepomůžu. Tou dobou jsem už byl ve Znojmě.“

„Zkuste si vzpomenout. Neříkal vám o tom případu něco třeba váš otec?“